15/02/2025

Έστω και μια ρωγμή για φως!

/ Γνώμες

«Όπως η ηλιακή ακτίνα που εισχωρεί από κάποιο μικρό άνοιγμα στο σπίτι, το φωτίζει τόσο, ώστε να διακρίνεται και η πιο λεπτή σκόνη που αιωρείται στον αέρα, έτσι και ο φόβος του Θεού εισερχόμενος στην καρδιά του ανθρώπου, της φανερώνει όλα τα αμαρτήματά της» (Άγιος Ιωάννης Κλίμακος, λόγ. κστ΄, γ΄, 29).

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Σίγουρα θα έχεις ακούσει ή διαβάσει το συγκεκριμένο παράδειγμα – το λέει ο όσιος, το λένε και άλλοι Πατέρες της Εκκλησίας, το λένε και σύγχρονοι θεολόγοι: το φως του ήλιου, έστω και μιας ακτίνας του, σε κάνει να βλέπεις ακόμη και τη λεπτή σκόνη που αιωρείται στον αέρα. Χωρίς την ηλιακή ακτίνα, χωρίς φως δηλαδή, δεν βλέπεις τίποτε: το σκοτάδι δεν αντανακλά τα αντικείμενα όπως και τη βρομιά του όποιου χώρου. Το ίδιο συμβαίνει και στα πνευματικά. Για να μπορείς να δεις την κατάσταση της καρδιάς σου, τη βρομιά και τις αμαρτίες σου, θα πρέπει να φωτιστείς: χρειάζεσαι έστω και μία αχτίδα φωτός. Κι αυτή είναι ο φόβος

του Θεού. Που προϋποθέτει ασφαλώς την αληθινή πίστη σ’ Εκείνον, αφού σε κάνει να Τον λαμβάνεις σοβαρά υπόψη σου στη ζωή σου. Χωρίς τον φόβο αυτόν, χωρίς το φως του Θεού δηλαδή, βρίσκεσαι στο σκοτάδι, συνεπώς δεν γνωρίζεις τον εαυτό σου, γι’ αυτό και συχνά διαμορφώνεις εικόνα «μεγαλειότητας» για τον εαυτό σου. Οπότε το ξέρεις πια: αυτογνωσία, συνεπώς και αληθινή ταπείνωση, υπάρχει εκεί που υπάρχει έστω και λίγη… γνώση Θεού. Διαφορετικά, κινείσαι ως τυφλός.

Πρόκειται για αλήθεια, που όχι μόνο την επισημαίνεις στη γύρω σου εξωτερική πραγματικότητα, κατά το παράδειγμα του οσίου, αλλά μας το κραυγάζει διαρκώς και ο ίδιος ο λόγος του Θεού. Γιατί άραγε ο Κύριος επανειλημμένως τόνιζε ότι «Αυτός εστι το φως του κόσμου», και ότι «ο ακολουθών Αυτώ ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ’ έξει το φως της ζωής»; Θυμήσου και τον προφήτη Ησαΐα: στην κλήση του στο προφητικό αξίωμα, ενώπιον πια του Θεού, συνειδητοποιεί την τραγικότητα της ζωής του: το πόσο «τάλας εστι»! Χωρίς το φως του Θεού έτσι το μόνο που υφίσταται είναι το σκοτάδι. Ακόμη και το φως του νοερού οφθαλμού μας μπορεί να έχει κάποιο φως – που και αυτό όμως το έχει ως δωρεά από τον Ίδιο πάλι Δημιουργό μας Χριστό – αλλά χωρίς Εκείνον, χωρίς πίστη δηλαδή, είναι τόσο… ισχνό, που τελικώς μπορεί να χαρακτηριστεί άλλου είδους… σκοτάδι! Εφάρμοσέ το στις διάφορες φιλοσοφίες του κόσμου τούτου ή και στις διάφορες θρησκείες, οι οποίες όντως έχουν ψήγματα φωτός, που δεν οδηγούν όμως στη σωτηρία και στη ζωντανή σχέση με τον Θεό.

Λοιπόν, όσο πιστεύεις βαθιά και αληθινά στον Κύριο, όσο τοποθετείσαι σωστά απέναντί Του μέσα στο χώρο της αποκάλυψής Του, την Εκκλησία, τόσο και θα διανοίγονται τα νοερά μάτια σου για να βλέπεις και τις πιο αθέατες πλευρές σου. Ο φόβος Του, ο οποίος δεν εννοείται ως τρόμος αλλά ως δέος μπροστά στην πανταχού παρουσία Του, σε κάνει να τηρείς τις άγιες εντολές Του, σε καθαρίζει από κάθε ακαθαρσία της ψυχής σου, σου φωτίζει όλο το ασυνείδητό σου, σε οδηγεί τελικά στην αγάπη απέναντί Του. Οπότε, γίνεσαι «όλος μάτια», κατά την προσφιλή έκφραση των νηπτικών δασκάλων, έχοντας ένοικο πια της ψυχής και του σώματός σου τον ίδιο τον Δημιουργό σου.

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com – pemptousia.gr